Acum mult timp, aproape prea mult ca să ne putem aminti, trăia un bătrân pantofar. Casa lui era departe, aproape prea departe ca să ne putem închipui, într-un mic sat din Rusia.

Numele lui era Panov. Dar nimeni nu-i spunea Panov sau domnul Panov sau nici măcar pantofarul Panov. Oriunde mergea în sat era cunoscut ca Tata Panov, deoarece se comporta cu ceilalți ca un tată iubitor și toți erau foarte atașați de el. Tata Panov nu era foarte bogat. Avea pe lume doar o cameră mică, chiar lângă stradă. Și în acea cameră locuia și dormea și făcea pantofi.

Dar nu era nici foarte sărac. Avea toate uneltele sale pentru făcut pantofi, o frumoasă sobă din fontă pentru a găti și pentru a-și încălzi mâinile, un minunat fotoliu împletit din nuiele, unde se așeza și moțăia, un pat bun și tare cu o pătură cusută din mai multe petice colorate și o mică lampă cu ulei, ca să poată vedea atunci când noaptea se strecura înăuntru.

Și erau atât de mulți oameni care voiau să aibă pantofi noi sau care voiau să-și repare încălțările sau să-și pună un alt toc sau o altă talpă, încât Tata Panov întotdeauna avea suficienți bani ca să-și cumpere pâine de la brutărie, cafea de la băcănie și varză pentru a-și găti supe pentru cină.

Astfel, Tata Panov era destul de fericit — în majoritatea timpului. Aproape întotdeauna, ochii îi străluceau în spatele ochelarilor săi mici, cânta și fluiera, salutându-i vesel pe oamenii care treceau prin față.

Dar, în această zi, ceva era diferit. Tata Panov stătea trist la fereastra atelierului său și se gândea la soția lui, care murise cu mulți ani în urmă, și la fiii și fiicele lui, care crescuseră și plecaseră. Era ajunul Crăciunului și toți ceilalți erau acasă cu familiile lor. Tata Panov privea în susul și în josul străzii și vedea multe ferestre luminate de lumânări, lămpi și brazi de Crăciun. Auzea râsetele și chicotelile copiilor care se jucau. Iar mirosul slab de carne prăjită se strecura prin crăpăturile din jurul ușii și ferestrei micului său atelier.

— Măi, măi..., zise el răsucindu-și mustața lungă și gri, și clătinând ușor din cap. Măi, măi...

Și nu era nimeni acolo ca să readucă strălucirea din spatele ochelarilor săi mici și rotunzi.

Tata Panov suspină adânc. Apoi aprinse încet lampa cu ulei, se îndreptă spre un raft și luă de acolo o veche carte maro.

Curăță bancul de lucru de câteva bucăți de piele, puse un ibric pentru cafea pe sobă, se așeză în fotoliul său împletit și începu să citească. Tata Panov nu mersese la școală și nu putea citi foarte bine, și de aceea urmărea cuvintele cu degetul, rostindu-le cu voce tare.

Era o poveste despre Crăciun. Citea cum un mic băiețel, Iisus, Se născuse nu într-o casă călduroasă, ci într-un staul pentru vaci, deoarece nu mai era nici un loc liber la hanul unde mama și tatăl Lui voiau să stea peste noapte.

— Măi, măi..., zise Tata Panov, răsucindu-și mustața lungă și gri. Dacă ar fi venit aici, ar fi putut dormi pe patul meu și L-aș fi învelit pe băiețel cu pătura mea din petice. Mi-ar plăcea să am pe cineva care să-mi țină de urât și un copilaș cu care să mă joc.

Tata Panov se ridică și verifică ibricul. Afară se lăsase ceața, așa că aprinse lampa. Își turnă o cană cu cafea și se întoarse la cartea lui.

Citi cum trei oameni bogați străbătuseră deșertul pentru a-I aduce daruri minunate micuțului Iisus – daruri de aur, de smirnă și de tămâie.

– Măi, măi..., suspină Tata Panov, dacă Iisus ar veni aici, nu aș avea nimic să Îi dau.

Apoi zâmbi și ochii lui străluciră în spatele micilor săi ochelari rotunzi. Se ridică de la masă și merse spre un raft agățat pe perete. Pe raft era o cutie prăfuită legată cu sfoară. Deschise cutia și despachetă o pereche de pantofi micuți. Tata Panov luă câte un pantof în fiecare mână și rămase nemișcat.
Erau cei mai buni pantofi pe care îi făcuse vreodată.

Îi puse cu dragoste înapoi în cutie și își lăsă trupul bătrân înapoi în fotoliul împletit.

– Acești pantofi I-aș fi dat lui Iisus, murmură el.

Suspină adânc și își întoarse din nou atenția spre carte.

Nu se știe dacă din cauza căldurii din cameră sau pentru că se făcuse târziu – cine poate să spună –, dar nu a durat prea mult înainte ca degetul slab al lui Tata Panov să alunece de pe pagină, ochelarii rotunzi să-i cadă pe nas, iar el să adoarmă de-a binelea.